

l'últim gabinet. El qui l'ha sancionat demostra no tenir cap propòsit d'esmena, com si no hagués estat prou la lliçó despresa d'aquests darrers vuit anys de vergonya i oprobí.

En breu, doncs, si els fets que puguin desenrotllar-se no ens en priven, el poble tindrà ocasió de fer sentir la seva veu per mitjà de les urnes. Cal, per tant, que es recapaciti ben bé de la seva responsabilitat en aquesta hora. Cal que sàpiga que tota inhibició en la lluita, tota indiferència en la tria dels homes que en el municipi, en la Diputació o en les Corts ens han de regir i administrar, tot ajut directa o indirectament atorgat als subjectes culpables de l'actual estat de coses, és continuar, augmentar, indefinir el desordre i el caos existent.

Votar a n'aquests homes és dur Catalunya i Espanya a un carreró sense sortida, deixar insolubles la gran diversitat de problemes que avui ens apremien. Car s'ha de tenir present que tota l'activitat, totes les energies, tota l'atenció dels governs es concentra només en una cosa: en aguantar un règim que s'ensorra, és a dir, la falsa posició d'un home sol. Contra ell s'estrellen tots els propòsits de renovació del poble. Enderroquem aquest obstacle i tots els camins se'ns faran planers.

Olotins! Per Catalunya, per una nova Espanya! El vostre vot el debeu a la república.

JOAN ALEIX.

l'arxiu de la sardana

Caldria aixecar les campanes al vol si l'«Arxiu de la Sardana» ja fos un fet consumat. Cal que les aixequem a mitja veu, pel sol fet de fer-se. Esperem que reïxirà.

Joan Noguera Solé és prou conegut per tot Catalunya i l'amor que ell ha demostrat per la sardana, el fa mereixedor de tots els honors i totes les confiances. Ell és doncs qui fa ja de temps l'«Arxiu de la Sardana». No li manca l'entusiasme i l'amor a les coses nostres que això requereix. Però, això sí, necessita l'ajuda de tots. Cal que tots els catalans que puguin, l'ajudin en aquest afer.

Es per això que, plenament convençuts de la importància que això té i essent com soc un amant fervorós de tots els caires de la nostra espiritualitat, faig la present crida a tots els catalans que puguin aportar la seva pedra o el seu granet d'arena a l'«Arxiu de la Sardana».

Quants i quants músics, directors de cobles o mestres compositors, deuen posseir a casa seva un envolum de sardanes caigudes en desús que no els fan més que nosa i no tenen altre destí que anar a parar al sac del drapaire! Això podria ésser d'una alta valor a l'«Arxiu».

Quantes i quantes golfes o armaris ascen-trals guarden potser l'instrument que l'avi lluia a la plaça i avui potser ja no us és més que un destorb més! Això tindria un alt interès a l'«Arxiu».

Quantes fotografies de cobles o d'aplecs sar-

danístics que avui ja comencen a tenir una valor històrica hi deu haver escampades per ci i per llà de Catalunya!

Tot això seria un tresor ben estimable posat com cal a l'«Arxiu de la Sardana».

Això i mil coses més. Tot ço que tingui relació amb la nostra dansa.

Si poguéssim assolir que tot Catalunya per amor a sí mateixa es prengués amb veritable interès l'«Arxiu de la Sardana», quan venen els estrangers i admiren el nostre ball secular, en enterar-se que existeix un historial d'aquesta dansa de tot un poble que va endavant, tots ells el visitarien i l'«Arxiu de la Sardana» passaria a ésser un tresor més i dels més valuosos del poble català.

Allà podria haver-hi totes les revistes que han tractat i tracten de la nostra dansa, postals, dibuixos i pintures amb ella relacionats, instruments i solfes que es perden llastimosament i tot això que avui, dispers, no és res o és ben poca cosa, passaria a formar un tot d'una valor indiscutible.

L'«Arxiu de la Sardana» doncs, està en marxa. Té el seu local al carrer Miserferrer, 1, principal, i no és solament «Arxiu de la sardana» sinó que també és acadèmia d'instruments pastorils. Cal que de les noves promocions surtin noves valors per a suplir els Albert Martí, Enric Barnosell, Josep Coll, Ramon Rosell, Ferràn Blanch i altres. Cal que ens preocupem